

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Варна, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Георги Йовчев

Членове: Николина П. Дамянова
Даниела Ил. Писарова

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Георги Йовчев Въззивно търговско дело №
20233001000539 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба от ЗАСТРАХОВАТЕЛНО
АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, със седалище гр.София
срещу решение №297/28.06.2023 г. по т.д.772/2021 г. по описа на ОС - Варна в
осъдителните части.

Твърди се, че обжалваното решение е недопустимо, тъй като ищецът не разполага с
активна процесуалноправна легитимация да предяви чужди права по исков ред и да му бъде
присъдено обезщетение за понесени от неговата баба неимуществени вреди. Отделно се
сочат допуснати нарушения при постановяване на решението, изразяващи се в противоречие
с материалния закон – чл.52 от ЗЗД. Поддържа, че присъденото обезщетение е завишено и не
отговаря на установената съдебна практика, по отношение определяне размера на
обезщетението за неимуществени вреди. Излага, че са налице основания за допълнително
намаляване на обезщетението, тъй като размерът на съпричиняване на вредоносния резултат
е по-висок от този приет от първоинстанционния съд.

Насрещната страна е подала писмен отговор, в който оспорва жалбата.

Постъпила е въззивна жалба от Ц. Д. П. от гр.В. срещу решение №297/28.06.2023 г.
по т.д.772/2021 г. по описа на ОС - Варна, в частта с която са отхвърлени предявените
искове с правно основание основание чл.432, ал.1 и чл.429, ал.3 КЗ, за заплащане на
обезщетение за неимуществени вреди за горницата над 30 000 лв. до размера от 100 000 лв.
и иска за лихва за забава за горницата над 850 лв. до размер от 2833.49 лв.

Във въззивната жалба се сочат допуснати нарушения при постановяване на
решението, изразяващи се в противоречие с материалния закон – чл.52 от ЗЗД. Поддържа, че
присъденото обезщетение е занижено и не отговаря на действителния обем претърпени от
бабата на въззивника болки и страдания. Счита, че не са налице основания за намаляне

размера на обезщетението, тъй като не е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, респективно, че размерът на съпричиняването не следва да е по-висок от 10%.

Насрещната страна ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, със седалище гр.София е подала писмен отговор, в който оспорва жалбата.

Постъпила е и частна жалба от Ц. Д. П., чрез пълномощника му адв.Н. Н. Д. срещу определение №1098/02.08.2023 г. по т.д.772/2021 г. по описа на ОС – Варна, с което е оставена без уважение молбата за изменение на решението в частта за разносните, чрез присъждане на допълнително адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.

Насрещната страна ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, със седалище гр.София е подала писмен отговор, в който оспорва частната жалба.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Предявени са искове с правно основание чл.432 от КЗ и чл.429, ал.3 от КЗ вр. чл.86 от ЗЗД от Ц. Д. П. в качеството му на наследник на К. П. П.а, срещу ЗАД ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ АД, ЕИК 121265177, със седалище гр.София, за заплащане на сумата от 200 000 лева, претендирана като обезщетение за претърпени от наследодателя му К. П.а неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, в резултат на настъпило ПТП на 22.07.21г., причинено от П. С. С., при управление на МПС – л.а. марка Мицубиши, модел Паджеро с рег.№B4863TX, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исквата молба – 08.11.21г. до окончателното изплащане, както и сумата от 5666.67 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода, считано от 29.07.2021 г. до 07.11.2021 г. Твърди се, че в резултат на произшествието на пострадалата К. П.а са причинени телесни увреждания, изразяващи се в счупвания на долния край на хумеруса, закрито вдясно, счупване на долния край на лъчевата кост, закрито вляво, счупване на пубиса, множество счупвания на ребра, натъртвания и охлузвания. Твърди, че на 29.07.2021 г., К. П.а е предявила застрахователна претенция по реда на чл.380 КЗ, но е починала в хода на рекламационното производство, поради което и предвид отказа на застрахователя да заплати обезщетение, правото на иск е преминало върху единствения ѝ наследник Ц. П..

Ответното дружество е оспорило допустимостта на предявените искове с възражение, че рекламационното производство не е образувано надлежно, тъй като представените пълномощни, по силата на които К. П.а е упълномощила адвокат да я защитава пред застрахователя и съда са неавтентични. Не оспорва наличието на валидно застр.правоотношение по договор за застраховка ГО на автомобилистите по отношение на л.а. марка Мицубиши, модел Паджеро с рег.№B4863TX, както и факта на настъпване на ПТП. Твърди, че след напускане на болницата за пострадалата не са полагани адекватни медицински грижи, което е единствената причина за нейната смърт, поради което счита, че ако се присъди обезщетение, то следва да се определи до 24.08.2022 г., когато била прекъсната причинно-следствената връзка между ПТП и смъртта на лицето. Прави възражение за наличие на съпричиняване от страна на пострадалата, която нарушила чл.108, ал.1 и 2, т.1, чл.113, ал.1, т.1 и 2 и чл.114, т.1 и 2 ЗДвП, като излага, че пешеходката е била в средата на пътното платно, на неосветено място в автоподлез, на нерегламентирано за пешеходци място, навлязла на пътното платно без да се огледа и да забележи приближаващата кола.

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявените искания. Въпросът за легитимацията на ищеца Ц. Д. П. да предяви иск по чл.432 от КЗ при вече упражнено от наследодателя му право да подаде пред застрахователя претенция за заплащане на обезщетение е разрешен между страните с влязло в сила определение на ВКС, постановено по ч.т.д.N 711/2022 г. От заключенията на вещите лица по изготвените в

първоинстанционното производство единична СГЕ от в.л. Е. А. и тройна съдебно-почеркова експертиза се установява, че подписът положен за упълномощител в пълномощно от 14.08.2021 г., което е представено пред застрахователя, е изпълнен от наследодателката на ищеца К. П.а. Заключениета по двете експертизи следва да бъдат кредитирани, тъй като вещите лица при изследванията са констатирали съвпадения в подписа както по общи, така и по частни почеркови признаци, като са изследвани различни сравнителни образци, включително от заявление за издаване на документи за самоличност. Заключение по повторната СГЕ, изготвена от в.л.ВВ., според която подписът, положен за упълномощител в пълномощно от 14.08.2021 г., не е изпълнен от К. П.а не следва да се кредитира, тъй като базира единствено на сравнителни образци от медицинската документация, които съобразно обясненията на вещите лица по тройната СПЕ не са положени от пострадалата, тъй като са с коренно различна транскрипция, обработеност, размери и строеж. Наличието на валидно учредена представителна власт в полза на пълномощника в рекламационното производство обуславя извода на съда, че правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими. Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, в съответствие с правомощията си по чл. 269 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не оспорват наличието на валидно застрахователно правоотношение между причинителя и застрахователното дружество по застраховка „гражданска отговорност“, както и настъпването на застрахователно събитие.

От приложеното по делото НОХД №678/2022 г. на ВОС се установява, че с присъда №46/01.09.22 г., П. С. С. е признат за виновен в това, че на 22.07.2021 г. в гр.Варна, при управление на МПС – л.а марка Мицубиши, модел Паджеро с рег.№B4863TX, в района на автоподлеза на ул.Мир и преминаващият над нея бул.В.Левски, нарушил правилата за движение по пътищата – чл.20, ал.2 от ЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на К. П. П.а , поч. на 30.08.21 г.

Съобразно разпоредбата на чл.300 от ГПК е изключена преценката на доказателства относно факти, чието осъществяване е установено с влязла в сила присъда, поради което съдът намира, че не може да преразглежда въпросите свързани с това дали е извършено дянieto, неговата противоправност и виновността на дееца.

С оглед очертаните предметни предели на въззивната проверка съдът приема, че са осъществени и установени предпоставките за възникване отговорността на застрахователя – наличието на деликт при съответното авторство, противоправност и вина; наличието на валидно застрахователно правоотношение между причинителя и застрахователното дружество по застраховка „гражданска отговорност“; настъпването на застрахователно събитие като юридически факт, пораждащ отговорността на застрахователя, както и причинените на пострадалия травматични увреждания.

Спорните в настоящото производство въпроси, касаят размера на дължимата обезвреда за претърпяните неимуществени вреди и реално претърпените вреди, както и наличието, съответно размера на съпричиняване, в който обхват въззивният съд определя и спорните по делото въпроси.

От заключението на вещото лице по извършената в първоинстанционното производство СМЕ, се установява, че в резултат на произшествието пострадалата П.а е получила счупване на 3, 4, 5 и 6 ребра в ляво и 3, 4 и 5 десни ребра в дясно, счупване на дясна раменна кост и на лява лъчева кост; счупване на таза /горно и долно рамо на лява срамна кост/; контузия на глава. Вещото лице сочи, че счупванията са обусловили трайно затруднение в движенията на снагата и левия и десния горен крайник за повече от 30 дни, като са обусловили разстройство на здравето, неопасно за живота. Проведено е интензивно и оперативно болнично лечение на счупването на горните крайници, заедно с провеждана антитромботична и антибиотична профилактика. Според вещото лице, счупените ребра предизвикват много силна болка при дишане до 10-я ден, а след това болката намалява и след

25-я ден е поносима. Останалите счупванията предизвикват много силни болки, усилващи се при всеки опит за движение, като с оглед вида и характера на всички травми, за пострадалата не е била налице възможност да става от леглото и да ходи за не по-малко от 30 дни. Вещото лице излага, че счупените ребра правят дишането повърхностно, като недобрата вентилация на белия дроб е предпоставка за развитие на възпалителен процес в белия дроб, принудителното положение на гръб е предпоставка кожата да загива и да се образуват пролежки /декубитуси/. Соча, че пострадалата е изписана задоволително общо състояние, контактна, със спокойни оперативни рани и препоръки за амбулаторно лечение.

От показанията на свидетелката С. П.а, които съдът цени като непосредствени и кореспондиращи с останалите доказателства се установява, че преди произшествието К. П.а, въпреки наличието на някои здравословни проблеми е била жизнена, грижела се е сама за себе си, живеела е в самостоятелно жилище. След инцидента при престоя в болницата, пострадалата е изпитвала силни болки, била е напълно обездвижена и е имала нужда от непрекъснато обгрижване. Останалите разпитани свидетели, нямат преки впечатления относно състоянието на пострадалата след произшествието, поради което показанията им не следва да се обсъждат от въззивния съд.

По отношение на размера, съдът съобрази, че справедливостта, като критерий за определяне на размера на обезщетението при деликт, не е абстрактно понятие, а предполага винаги преценка на обективно съществуващи, конкретни обстоятелства - обема, характера и тежестта на уврежданията, интензитета и продължителността на търпимите болки и страдания, физическите, но и психологическите последици за увредения, както и икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, преценени адекватно и в тяхната съвкупност. Т.е. преценката за размера на обезщетението по чл.52 от ЗЗД се извършва за всеки конкретен случай, по справедливост и вътрешно убеждение, поради което съдът не изследва доводите на въззивника за необходимост от автоматични аналогии с присъдени обезщетения по други казуси. Според последователната практика на ВКС, израз на която е и цитираното по-горе ППВС № 4/68 г., понятието справедливост по см. на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно, а винаги свързано с общественото разбиране за справедливост на даден етап от развитие на самото общество, в основата на което е както преценката на конкретни обективно съществуващи и значими за физическото и духовно здраве на индивида обстоятелства, така и на икономическата конюнктура в страната, която последна, съгласно постановените по реда на чл. 290 и сл. ГПК решения на II т. о. на ВКС: № 66 от 03.07.2012 г., по т. д. № 619/2011 г. и № 749/05.12.2008 г., по т. д. № 387/2008 г., се явява база за непрекъснато осъвременяване нивата на застрахователно покритие за неимуществени вреди, причинени от застрахования на трети лица. В този смисъл е постановеното по реда на чл. 288 ГПК определение № 454 от 1.07.2020 г. на ВКС по т. д. № 2527/2019 г., II т. о., ТК. С други думи, за да се обезвъзмезди справедливо увреденото лице за понесените от него морални болки и страдания е нужно да се отчете и вземе предвид характера и тежестта на самото телесно увреждане, интензитета и продължителността на търпяните физически и емоционални болки и страдания, прогнозите за отзвучаването им, както и икономическото състояние в страната към момента на увреждането.

Относно релевантните за размера на обезщетението обстоятелства следва да се вземат в предвид възрастта на пострадалата, емоционалното и психофизично състояние след инцидента. Анализът на фактическата установеност по делото сочи, че наследодателката на въззиваемия макар да е била в напреднала пенсионна възраст и с придружаващи заболявания (хипертония, мозъчно-съдова болест, аритмия, остеопороза) е живеела и се е обслужвала самостоятелно. Безспорно изживеният шок по време на самото произшествие е бил голям, доколкото пострадалата в резултат на удара е получила множество счупвания, които са предизвикали у нея чувство на страх за живота. Болките както в момента на удара, както и по време на едномесечния престой в болницата са били непосилни, а в крайна сметка травмите са станали основна причина и за настъпване на фатален край за пострадалата.

Предвид това и съобразявайки се с факта, че почти месец пострадалата е била в болнично заведение, прикована на легло, без да може да се движи и обслужва самостоятелно, изпитвала е силни болки и страдания, които не са отшумели и след изписване от болницата до нейната смърт, настъпила 38 дни след произшествието, както и с правилото на закона за определяне на дължимото обезщетение за търпените болки и страдания "по справедливост", съдът счита, че справедливото обезщетение е в размер на 50 000 лева.

При окончателното определяне размера на обезщетението следва да бъде взето предвид степента на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия. Съпричиняването на вредоносния резултат от пострадалия не е елемент от фактическия състав на престъплението, за което е признат за виновен деликвентът /извършителя на деянието П. С. С./, поради което и това е обстоятелство, което рефлектира върху размера на отговорността, в това число и когато се касае за присъждане на обезщетение по чл. 52 от ЗЗД. Обстоятелства, от които би могъл да се направи обоснован извод за наличие на съпричиняване от страна на починалия не са били обсъждани от наказателния съд в присъдата, а и дори това да е било сторено подобен извод не ангажира съда, разглеждащ имуществените последици от установеното престъпно деяние доколкото не представлява елемент от престъпния състав.

Направеното от застрахователя възражение за принос на пострадалия се обосновава с предприетото от него внезапно пресичане на пътното платно и на необозначено за тази цел място, в тъмната част от денонощието.

Съгласно заключението по допуснатата САТЕ, кредитирано от съда се установява, че мястото на удара е било в района на автоподлеза на ул.Мир и намиращия се над него бул.В.Левски, в лявата активна пътна лента в посока към центъра на града. Вещото лице сочи, че пешеходката е имала отлична видимост към приближаващия се автомобил, както и техническа възможност да предотвари ПТП като се огледа и забележи автомобила и при необходимост да го пропусне да премине. Излага, че водачът също е имал отлична видимост към пешеходката и района на ПТП и е имал техническа възможност да забележи пешехода, когато е предприел пресичане и докато е пресичал. Вещото лице сочи, че в района на автоподлеза има тротоар, който обаче е предназначен за пресичане на бул.В.Левски от долу, а най-лесния и безопасен начин за пресичане на ул.Мир е не под бул.В.Левски, каквото пресичане е предприела пострадалата, а по бул.В.Левски (надлеза на съоръжението). Според вещото лице, най – близката пешеходна пътека по посока на движение на пешеходката, по която същата е можела да пресече, е на светофар на около 191 м. от мястото, където е пресякла.

При тези доказателства съдът приема, че при настъпване на произшествието, пострадалата пешеходка е нарушила правилата за движение – чл.113, ал.1, т.1 и т.2 от ЗДвП, като е навлязла в платното за движение, без да се съобрази с разстоянието и скоростта на приближаващия се автомобил, на място където няма пешеходна пътека, въпреки наличието на възможност да пресече безопасно като използва съществуващия над мястото на произшествието надлез или намиращата се на 190 м. пешеходна пътека.

От друга страна обаче, както от заключението по САТЕ, така и от задължителната по смисъла на чл.300 от ГПК, влязла в сила присъда N 46/01.09.2022 г. по НОХД 678/2022 г. по описа на ОС - Варна се установява, че водачът е управлявал превозното средство в нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП, тъй като при избиране на скоростта на движение (въпреки, че тя е била в рамките на разрешената за движение в населеното място), не се е съобразил с характера и интензивността на движението – натоварен пътен участък с множество ППС и пешеходци, както и с конкретните условия на видимост – при навлизане в автоподлез светлината е по-слаба и е необходимо време, очите да привикнат с обстановка, като по този начин е ударил пресичащата пешеходка.

С оглед на горното, обективно деликвентът С. е могъл да забележи пострадалата и при предприемане на аварийно спиране да преустанови движението преди удара, но вместо това

деликвентът не е реагирал своевременно на опасността, създадена от пешеходеца, преминаващ на необозначено на пътното платно за тази цел място.

Анализирайки механизма на настъпване на вредоносния резултат, съдът намира, че е налице съпричиняване, като вината на пострадалия за настъпване на пътнотранспортното произшествие е 2/5 в сравнение с тази на водача на МПС, т.е. съпричиняването е 40%. В този смисъл размерът на обезщетението за неимуществени вреди от по 50 000 лв., след определяне на приноса на пострадалия за настъпилите вредоносни резултати, следва да се намали на 30 000 лева.

С оглед на изложеното, съдът приема разглежданата претенция за основателна до размера уважен от ОС – Варна, поради което съдебният акт в тази част, следва да бъде потвърден изцяло.

По отношение на началната дата на дължимата законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди:

При определяне на началната дата на забава в плащането на дължимото от застрахователя обезщетение за вреди въззивният съд се позовава на разрешението, дадено от ВКС в решение № 128 от 04.02.2020 г. по търгдело № 2466/18 г., първо търговско отделение. От касационната инстанция е прието, че в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ в застрахователната сума по чл.429 от КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, респективно от момента на предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя. На основание чл.493 ал.1 т.5 от КЗ застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на делинквентата за дължима лихва за забава от датата на предявяване на претенцията на увреденото лице, а след изтичане на срока по чл.496 ал.1 от КЗ и при липса на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, той дължи законната лихва върху обезщетението за претърпените неимуществени вреди за собствената си забава. Поради което и началната дата на дължимата лихва за забава в настоящия случай е 29.07.2021 г., когато претенцията е предявена пред застрахователя. Предвид на това и решението на първоинстанционния съд, с което върху обезщетението за неимуществени вреди е присъдена и законната лихва за периода 29.07.2021 г. – 07.11.2021 г., в размер на 850 лева, също следва да се потвърди.

По частната жалба:

С определение № 1098/02.08.2023 г., постановено по т.д. № 772/2021 г. по описа на ВОС е уважена частично молбата на Ц. Д. П., чрез пълномощника му адв.Н. Д. за изменение на решение № 297/29.06.2023 чрез присъждане на адв.възнаграждение в размер на 90 лева, като молбата е хвърлена за горницата до 2433 лева.

Съгласно [чл.38, ал.2 от ЗАДВ.](#), съдът определя възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения при съобразяване резултата по спора, прилагайки съответната хипотеза на [чл.78 от ГПК.](#)

Това задължение се изпълнява при постановяване на съдебния акт, по арт. от 81 от ГПК, но релевантен за определяне размера на адв. възнаграждение е момента, в който е сключен договора за правна помощ и съдействие, аналогично на размера, определен с договор, сключен при договорено и реално заплатено адвокатско възнаграждение.

Разпоредбите на Наредба № 1/2014 г. имат материално правен характер, поради което приложима е тази редакция на наредбата, която е в сила към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие за съответната инстанция, доколкото на изменението на подзаконовия нормативен акт изрично не е предвидено обратен действие ([Определение № 534 от 08.12.2016 г.](#) на ВКС по ч. т. д. № 1135/2016 г., първо т. о., ТК).

Следователно минималният размер на адвокатското възнаграждение за заповедното и исковото производство се определя по Наредба № 1/2014 г. в редакцията и към момента на

сключването на договора.

В случая, исковото производство е образувано по искова молба от 08.11.2021 г., към която е приложено единствено пълномощно, а договорът за правна помощ, в който изрично е посочено предоставянето на безплатна правна помощ за завеждане и водене на делото е сключен на 27.03.2023 г. и е представен пред първоинстанционния съд на 28.03.2023 г.

Следователно за определяне на размера на дължимото по чл.38, ал.2 вр. ал.1 ЗАдв. адв.възнаграждение приложение намира Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията ѝ към датата на сключване и представяне на договора за правна помощ, т.е. тази след изменението ѝ с ДВ бр.88/04.11.2022 г., съобразно която дължимото адв.възнаграждение по чл.38, ал.2 вр. ал.1 ЗАдв. за осъществено процесуално представителство по главния иск с правно основание чл.432 от КЗ, съразмерно уважената му част, възлиза на 2277 лева с ДДС, а възнаграждението по акцесорния иск с правно основание чл.429, ал.3 от КЗ вр. чл.86 от ЗЗД, съразмерно уважената му част, възлиза на 156 лева с ДДС, или общия размер на дължимото възнаграждение е в размер на 2433 лева с ДДС.

С оглед на гореизложеното, определението в обжалваната част следва да бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което решението на ВОС бъде изменено, като в полза на адв.Н. Д. се присъди допълнително адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна помощ в първоинстанционното производство в размер на 1324.20 лева с ДДС.

На основание чл.78, ал.1 ГПК във вр. чл.38, ал.2 ЗАдв, по силата на който при осъществена безплатна правна помощ в някоя от хипотезите по чл. 38, ал. 1 ЗАдв, адвокатското възнаграждение се присъжда на процесуалния представител, съгласил се да поеме безплатна защита, на адв.Н. Д. от ШАК, следва да се присъди възнаграждение за осъщественото представителство за въззивна инстанция, в размер на 3741.60 лв. с ДДС, определено съобразно правилото на чл.7, ал.2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в приложимата редакция към датата на образуване на въззивното производство, на база материалния интерес по жалбата на въззивника (30 850 лева), с начисляване на ДДС, както възнаграждение за защита по частната жалба, в размер на 480 лева с ДДС.

С оглед изхода от спора в тежест на ищеца Ц. Д. П. от гр.Варна, следва да бъдат присъдени направените от ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, със седалище гр.София, във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение за защита срещу подадената от него въззивна жалба, с материален интерес от 70 000 лева. Предвид представения договор за правна помощ, в който е определено общо възнаграждение по двете жалби в размер на 15 450 лева с ДДС, съдът намира, че възнаграждението за защита по въззивната жалба на ищеца, с оглед общия материален интерес е 10 815 лева с ДДС, за заплащане на които са представени надлежни доказателства. Размерът по съображение за прекомерност е възразен от насрещната страна ответника. Съдът като съобрази чл.7, ал.2, т.3 от Наредбата № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, установи, че с оглед обжалвания интерес по жалбата на Ц. Д. П. /70 000 лева/, минималното възнаграждение е в размер на 7500 лева с ДДС. Доколкото делото не отличава с правната си служност, съдът намира, че заплатено адвокатско възнаграждение във въззивното производство в размер на 10 815 лева е прекомерно, поради което Ц. Д. П. следва да бъде осъден да заплати минималното адвокатско възнаграждение в размер на 7500 лева с ДДС.

Предвид направеното искане и на осн. чл.78, ал.1 от ГПК, застрахователното дружество следва да бъде осъдено да заплати на Ц. Д. П. направените разноски за заплащане на държавна такса по частната жалба, в размер на 15 лева.

Мотивиран от гореизложеното и на осн. чл.272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №297/28.06.2023 г. по т.д.772/2021 г. по описа на ОС - Варна.

ОТМЕНЯ определение №1098/02.08.2023 г. по т.д.772/2021 г. по описа на ОС – Варна, в частта с която е оставена без уважение молбата на Ц. Д. П., чрез пълномощника му адв.Н. Д. за изменение на решението в частта за разноските, чрез присъждане на допълнително адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ.

ИЗМЕНЯ решение №297/28.06.2023 г. по т.д.772/2021 г. по описа на ОС - Варна, като

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със седалище гр. София и адрес на управление ж.к „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5 **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. Н. Д., адвокат при ШАК, служ. адрес гр.С., ул.“Х. Б.“ Х, офис Х, като пълномощник на Ц. Д. П. от гр.В., сумата от **1324.20 (хиляда триста двадесет и четири лева и 20 ст.)** с ДДС, представляваща разликата между дължимото и присъденото адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна помощ в първоинстанционното производство, на осн. чл. 38, ал. 2 ЗА.

ОСЪЖДА Ц. Д. П., с ЕГН ***** от гр.В., жк.Т. бл.ХХ, ет.Х, ап.ХХ **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със седалище гр. София и адрес на управление ж.к „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, сумата от **7500 (седем хиляди и петстотин) лева**, представляваща направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение за защита срещу подадената от него въззивна жалба, на осн. чл.78, ал.3 вр. ал.5 от ГПК.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със седалище гр. София и адрес на управление ж.к „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5 **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. Н. Д., адвокат при ШАК, служ. адрес гр.С., ул.“Х. Б.“ Х, офис Х, като пълномощник на Ц. Д. П. от гр.В., сумата от **4221.60 (четири хиляди двеста двадесет и един лева и 60 ст.)**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна помощ във въззивното производство съобразно уважената част от жалбите, на осн. чл. 38, ал. 2 ЗА.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „ОЗК - ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 121265177, със седалище гр. София и адрес на управление ж.к „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5 **ДА ЗАПЛАТИ** на Ц. Д. П., с ЕГН ***** от гр.В., жк.Т. бл.ХХ, ет.Х, ап.ХХ, сумата от **15 (петнадесет) лева**, представляваща направените разноски за заплащане на държавна такса по частната жалба, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщението до страните пред ВКС на РБългария при условията на чл.280, ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____